

РЕШЕНИЕ

№ 616

гр. Велико Търново , 21.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, XVI СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и трети април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **ВЛАДИМИР БАЛДЖИЕВ**

при участието на секретаря **ИВАНКА Д. ТРИФОНОВА**
като разгледа докладваното от **ВЛАДИМИР БАЛДЖИЕВ** Гражданско дело № 20204110102800 по описа за 2020 година

Производството е образувано по искова молба на Д. Е. Н., в която се излагат се твърдения, че на 21.07.2019г., около 10:40 часа на път I-4, км 131+600, при управление на лек автомобил *, водачът М. Т. Т. предприел маневра, като навлязъл от крайна дясна в крайна лява пътна лента, без да се съобрази с положението на движещия се по последната лек автомобил *, в който пътувал ищецът, като преминал пред него, за да извърши маневра „завиване в обратна посока”, в резултат на което предизвикал пътнотранспортно произшествие. Ищецът твърди, че от инцидента е претърпял увреждания на здравето, които са довели до кръвонасядания и отоци по лицето, разкъсноконтужни рани на дясна буза, горна устна и дясно коляно, мозъчно сътресения със зашеметяване, както и че е преживял силен стрес, довел до нарушения в съня, апетита, страх и тревожност. Изтъква, че в хода на лечението си е направил разходи за издаване на съдебномедицинско удостоверение в размер на 50 лв. Ищецът твърди, че виновният за произшествието водач към 21.07.2019г. е имал валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност”, сключена с ответника, която следва да покрие причинените вреди. Навежда доводи, че е предявил претенция пред застрахователя по реда на чл. 380, ал. 1 от КЗ като последният не му е заплатил обезщетение. С оглед гореизложеното се отправя искане до съда да постанови решение, с което да осъди ответника, на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ да заплати на ищеца обезщетение за неимуществени вреди в размер на 12000 лв. и обезщетение за имуществени вреди в размер на 50 лв., ведно със законната лихва, считано от 21.07.2019г. до окончателното изплащане на задължението, както и направените по делото разноси.

Ответникът, в срока по чл. 131 от ГПК, представя отговор, в който оспорва основателността на предявените иски по основание и размер. Не оспорва сключването на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ с водача М. Т. Т. към момента на пътнотранспортното произшествие като оспорва механизма му и че в резултат на същото на ищеца са причинени твърдените вреди. Излага доводи, че обезщетението за неимуществени вреди е прекомерно и че ищецът има вина за настъпване на вредите, тъй като не е бил с поставен предпазен колан. Изтъква, че претендираната лихва е недължима тъй като са налице предпоставките на чл. 380, ал. 3 от КЗ С оглед гореизложеното се отправя искане за отхвърляне на предявените иски и за присъждане на направените по делото разноски.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Предмет на делото са обективно съединени иски по чл. 432, ал. 1 от Кодекса за застраховането.

От събрания доказателствен материал се установява следната фактическа обстановка:

На 21.07.2019г. около 10:40 часа ищецът пътувал на задната седалка без поставен обезопасителен колан в управлявания от *лек автомобил* по път I-4 към изхода на гр. В. Търново в посока гр. Варна. На км 131 автомобилът се намирал в крайната лява лента на платното за движение, когато намиращият се в крайната дясна лента лек автомобил *, управляван от М. Т. Т., преминал пред него, за да извърши маневра „завиване в обратна посока“, в резултат на което последвал удар между превозните средства. За инцидента е съставен констативен протокол за ПТП от органите на полицията, в който са описани деформации по лявата половина на лекия автомобил * и по предната част на лекия автомобил *. Полицейските служители достигнали до извод, че водачът на лекия автомобил *е станал причина за настъпване на пътния инцидент поради нарушаване на задълженията си по чл. 25, ал. 1 от ЗДвП, в резултат на което му съставили акт за установяване на административно нарушение. При произшествието Д. Е. Н. ударила главата си, получила мозъчно сътресение и изпаднала в посткомационна кома за няколко минути. Причинени били и кръвонасядания и отоци по лицето, разкъсноконтузни рани на дясна буза, горна устна и дясно коляно. Това наложило болнично и домашно лечение с прием на медикаменти за период от над един месец, съпроводени със силно главоболие, световъртеж и гадене. След приключване на лечението си ищецът започнал работа, но периодически изпитвал главоболие при психическо натоварване, което наложило да приема болкоуспокояващи медикаменти. На 24.07.2019г. той е прегледан от съдебен лекар, който констатирал горепосочените увреждания. За прегледа ищецът заплатил такса от 50 лв., за което му е издаден фискален бон. Във връзка с произшествието е образувана административнонаказателна преписка в *, приключила с издаване на наказателно постановление от 05.08.2019г. спрямо виновния водач. По делото няма спор, че по отношение на участвалия в произшествието лек автомобил * е сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на

автомобилистите с ответника, която е валидна към 21.07.2019г. Заключение на допуснатата съдебно - автотехническа експертиза потвърждава описания в протокола за ПТП и установения от показанията на свидетелите механизъм на произшествието. Причината за настъпването му е неправилната преценка на пътната обстановка от водача на лекия автомобил *, който преди предприемане на маневрата „завиване в обратна посока” не се е убедил, че няма да създаде опасност за движещия се след него лек автомобил *. При тази ситуация ударът между двете превозни средства е бил неизбежен тъй като към момента на възникване на опасността за движението лекият автомобил * се е намирал на 22,5 метра от лекия автомобил *, което разстояние надвишава опасната зона при спиране от 30,7 метра при движение с максимално разрешената скорост от 50 км/ч за пътния участък. От заключението на съдебно-медицинската експертиза се установява, че констатираните травматични увреждания на ищеца са резултат от процесното пътнотранспортното произшествие и са причинени от удар в предните седалки на автомобила. Ищецът е търпял болки и страдания с голям интензитет през първите няколко дни, които постепенно са намалели и изчезнали до пълното му възстановяване за период от около 3 месеца, като за в бъдеще са възможни преходни главоболия с поносим характер при психоемоционални напрежения. Вещото лице е установило, че мозъчното сътресение е протекло със загуба на съзнание и е причинило разстройство на здравето, временно опасно за живота. Изяснено е, че при правилно поставен предпазен колан ищецът би получил травми с по-слаб интензитет.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Налице е противоправно поведение на водача на лекия автомобил *, който на 21.07.2019г. около 10:40 часа на път I-4, км 131+600, не е изпълнил задължението си по чл. 25, ал. 1 от ЗДвП преди да извърши маневра „завиване в обратна посока”, да се съобрази с посоката и скоростта на движение на намиращият се зад него лек автомобил * в резултат на което се е реализирал удар между двете превозни средства. Поведението на водача на лекия автомобил * е извършено виновно, защото е могъл да предвиди, че не може да извърши горепосочената маневра без да създаде опасност за движещото се в близост зад него превозно средство. Той не е предприел предвиденото в закона поведение за избягване на опасността като е действал небрежно и с действията си е станал причина за увреждане на ищеца. Нарушението на чл. 25, ал. 1 от ЗДвП е в пряка причинна връзка с реализираното произшествие, при което е последвал удар между процесните автомобили, вследствие на който на ищеца са причинени горепосочените травматични увреждания. Последният също има вина за настъпване на вредите тъй като неизпълнението на задължението му по чл. 137в от ЗДвП за използване на обезопасителен колан към момента на възникване на произшествието се намира в причинна връзка с интензитета на увреждането на здравето. Водачът на лекия автомобил * към момента на произшествието е имал качеството на застрахован по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите с ответното дружество, поради което съгласно чл. 429, ал. 1, т. 1 от КЗ последното се явява задължено да покрие причинените от неправомерното му поведение имуществени и неимуществени вреди на трети лица, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие. От гореизложеното се достига

до извода, че са налице елементите от фактическия състав обосноваващи отговорността на М. Т. Т. по чл. 45, ал. 1 от ЗЗД, а оттам и правото на ищеца да претендира обезщетение за вреди от неговия застраховател, на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ, поради което предявените искове се явяват доказани по основание.

От вредоносното поведение на застрахования, ищецът е претърпял неимуществени вреди свързани с увреждане на здравето, изразяващи се в една средна и няколко леки телесни повреди в областта на лицето и дясното коляно, които не са довели до трайна неработоспособност, влошаване на психоемоционалното му състояние или да са нарушили обичайния му начин на живот. За това свидетелства обстоятелството, че около месец и половина след инцидента той отново е започнал да извършва трудова дейност. Уврежданията са били съпроводени с болки, които за период от около три месеца постепенно са отшумели. Ищецът безспорно е изживял и стрес от инцидента, който е обичаен при настъпване на пътнотранспортни произшествия. При това положение, съдът след като съобрази характера и интензитета на увреждането, начинът и обстоятелствата, при които то е извършено, продължителността на оздравителния период и отражението му върху психиката на увреденото лице, с оглед разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, намира, че обезщетението за претърпени неимуществени вреди за сумата от 9000 лв. се явява справедливо. Претенцията за разликата до 12000 лв. е неоснователна, прекомерна и следва да бъде отхвърлена тъй като ищецът за един относително кратък период от време се е възстановил напълно от травматичните си увреждания като по делото липсват доказателства последните да са довели до усложнения. Определеното обезщетение следва да бъде намалено, на основание чл. 51, ал. 1 от ЗЗД, съобразно приноса на ищеца за настъпване на вредите, които щяха да са с по-слаб интензитет при поставяне на предпазен колан. Гореизложеното обстоятелство обосновава намаляване на обезщетението от 9000 лв. с 50 % на сумата от 4500 лв., за която предявеният иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди се явява основателен и следва да бъде уважен и отхвърлен за разликата до 12000 лв. Тъй като делото липсват доказателства за момента на изпълнение на задължението на ищеца по чл. 380, ал. 1 от КЗ, обезщетението за забава се дължи от предявяване на иска – 20.11.2020г. до окончателното изплащане, като претенцията за заплащането му от датата на увреждането до 19.11.2020г. е неоснователна.

Ищецът е претърпял и имуществени вреди от увреждането тъй като е направил разходи от 50 лв. за снабдяване с медицински документ удостоверяващ получените при произшествието травми, поради което предявеният иск относно тяхното заплащане от застрахователя също е основателен и следва да бъде уважен. Снабдяването с документа е станало по инициатива на ищеца, но с цел да се обоснове претенцията му пред застрахователя по реда на чл. 498, ал. 1 от КЗ. Освен това, вредоносно поведение на застрахования е станало причина за извършване на този разход и само при липсата на увреждане нямаше да е налице необходимост от него. С оглед на това и предвид изложените съображения за момента, от който следва да се присъди обезщетението за забава,

застрахователят следва да бъде осъден да го заплати, ведно със законната лихва от 20.11.2020г. до окончателното изплащане. Претенцията за заплащане на обезщетение за забава от датата на увреждането до 19.11.2020г. също е неоснователна.

При този изход на делото, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ответникът следва да заплати на ищеца сумата от 709,87 лв., представляващи направени по делото разноски за държавна такса, адвокатско възнаграждение и възнаграждения за вещи лица. Възражението за прекомерност на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение е неоснователно тъй като размерът е съобразен с разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размерни на адвокатски възнаграждения. На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ищецът следва да заплати на ответника сумата от 703,31 лв., представляващи направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение и възнаграждения за свидетел и вещо лице.

Водим от горното, Великотърновският районен съд

РЕШИ:

Осъжда *, да заплати на Д. Е. Н. с ЕГН: ***** *, на основание чл. 432, ал. 1 от Кодекса за застраховането, по сметка с *, сумите от 4500 лв. /четири хиляди и петстотин лева/ - главница, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди и 50 лв. /петдесет лева/ - главница, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди за извършени разходи по издаване на съдебномедицинско удостоверение, от пътнотранспортно произшествие, настъпило на 21.07.2019г., около 10:40 часа на път I-4, км 131+600, ведно със законната лихва върху главниците, считано от 20.11.2020г. до окончателното изплащане на задължението, както и 709,87 лв. /седемстотин и девет лева и осемдесет и седем стотинки/, представляваща направени по делото разноски.

Отхвърля като неоснователен предявения от Д. Е. Н. с ЕГН: ***** *, срещу *, иск по чл. 432, ал. 1 от Кодекса за застраховането за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди от пътнотранспортно произшествие, настъпило на 21.07.2019г., около 10:40 часа на първокласен път I-4, км 131+600, в частта за разликата от 4500 лв. до 12000 лв. и в частта относно заплащането на законна лихва върху обезщетенията за неимуществени и имуществени вреди за периода от 21.07.2019г. до 19.11.2020г.

Осъжда Д. Е. Н. с ЕГН: ***** *, да заплати на „*, сумата от 703,31 лв. /седемстотин и три лева и тридесет и една стотинки/, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване, пред Великотърновския окръжен съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____

